

валъ. Азъ отговорихъ съ презрѣние, че като офицеринъ и дворянинъ, азъ въ никаква служба у Пугачова не сжмъ можѣлъ да постѣпа и никакви поржчения отъ него не сжмъ можѣлъ да приѣмамъ.—»А по каква причина, отговори младиятъ сждия, дворянинътъ и младиятъ офицеринъ е простенъ отъ самозванецътъ, когато сичките негови другаресж биле изтрѣпани злодѣйски? По-какавъ случай тоя сжщи офицеринъ и дворянинъ пирува дружески съ бунтовниците, приема отъ главниятъ злодѣецъ подароци, кожухъ, конь и половинъ рубла пари? Отъ какво е произлѣзла тая чудна дружба и на какво са тя основава, ако не на измѣна, или баремъ на гнуснаво и претѣжно малодушие?» Отъ думите на гвардейскиятъ офицеринъ азъ бѣхъ страшно наскърбенъ и захванѣхъ пламенно да оправдавамъ себѣ си. Азъ разказахъ какъ стана моето познанство съ Пугачова на полето, въ времето на виелицата, и какъ при превземащето на Бѣлогорската крѣпость той ма позна и не наказа. Казахъ имъ, че кожухътъ и коньтъ азъ наистина са не посовѣстяхъ да зема отъ самозванецътъ; но че Бѣлогорската крѣпость азъ вардихъ до послѣдната крайность. Най-послѣ азъ ги помолихъ да попитатъ мойнъ генералинъ, който можеше да засвидѣтелствува моето усърдие въ времето на бѣдственната Оренбургска обсада. Строгиятъ старецъ зе отъ столътъ едно писмо и захвана да чете въ слухъ: «Напитанието отъ страната на ваше превосходителство, за прапорщикътъ Гринева, че е замѣшанъ въ сегашниятъ бунтъ и че е влазля въ сношения съ злодѣецътъ, отъ службата запретени и на клѣтва-та противни, азъ имамъ честъ да ви обясна: тоя прапорщикъ Гриневъ са камираше на служба въ Оренбургъ отъ началото на Октомврия преминалата 1773 г. и до 24. Февруария презъ тая година, въ което число той са